
КОНВЕНЦІЯ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ ООН: СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Світлана ГАНАБА

Ефективна протидія корупції в українському суспільстві потребує реалізації системної і дієвої антикорупційної політики. Вона передбачає створення спеціальної системи державних органів, забезпечення належної і скоординованої їх роботи, впровадження низки превентивних й репресивних заходів запобігання корупції. Очевидно, що розбудова цього механізму має ґрунтуватися на досвіді інших країн у цій сфері й відповідати міжнародним стандартам і передовій світовій правничій практиці. Приєднавшись в останні десятиліття до антикорупційного руху, Україна ратифікувала низку міжнародно-правових документів. Серед перших ратифікованих документів – Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією, Цивільна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією. Варто зазначити, що це документи локального характеру, а тому їх правові норми застосовуються лише у деяких країнах. Документом, який є універсальним у міжнародному антикорупційному законодавстві, є Конвенція ООН проти корупції. Вона була ухвалена Асамблеєю ООН 31 жовтня 2003 року. Офіційно Україна взяла на себе зобов'язання виконувати положення Конвенції у 2010 році. Відповідно до її положень, Українська держава (з урахуванням засадничих принципів свого національного законодавства) розробляє й реалізовує засади правопорядку, належного управління державою, справами й державним майном тощо. Вона прагне встановлювати та заохочувати ефективні види практик, спрямовані на запобігання корупції. Варто зазначити, що ця політика покликана сприяти активній участі у цій справі усього суспільства, громадських організацій та

об'єднань тощо. Серед основних стратегій запобігання корупції Конвенція ООН визначає:

формування скоординованої політики (встановлення, розвиток й стимулювання ефективних практик запобігання корупційним діям);

створення органів із запобігання корупції (саме вони формують та імплементують цю політику);

етичні стандарти на державній службі (створення кодексів добросовісної поведінки службовців, заохочення таких етичних стандартів як чесність, гідність й відповідальність тощо);

формування добросовісної публічної служби (ця стратегія є багатогранною й включає фокусування на таких критеріях як бездоганність роботи, справедливість й відповідальність тощо);

прозорість державних закупівель й управління фінансами (прозоре й достатнє фінансове забезпечення, публічне поширення інформації про закупівельні процедури, зрозумілі критерії та прозора політика участі та ефективна система контролю);

незалежність державних органів та органів прокуратури (забезпечення незалежності судової влади, зміцнення чесності та непідкупності їх тощо);

державна звітність (суспільство має отримувати інформацію про прийняття державних рішень, спрощення проведення адміністративних процедур, надання суспільству інформації про корупційні ризики у діяльності державних органів тощо);

добросовісність приватного сектору (передбачає співпрацю правоохоронних органів з бізнесовими структурами, запобіганні конфлікту інтересів у випадку держслужбовців, які приходять у бізнес тощо);

запобігання відмиванню коштів (моніторинг фінансових установ щодо запобігання відмиванню коштів);

посилення прозорості та активне залучення громадян у процес прийняття рішень, формування у суспільстві атмосфери неприйняття корупції та сприяння свободі поширення інформації про корупцію [1].

Упровадження окреслених стратегій у практику суспільного життя сприятиме створенню позитивного іміджу країни у зовнішній політиці та розбудові національної економіки – у внутрішній, забезпечить розбудову громадянського суспільства.

Використане джерело

Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text